

e-Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Ročník XXVI.

Listopad 2020

Draží čtenáři!

Listopad – finále pestrého bohatství barev před tím, než se příroda uloží k zimnímu spánku. Jako na příkaz „oslíčku, otřes se“ snášejí se k zemi zlatavé lístky a listí všech barev, každý si z toho podzimního bohatství může odnést po pytlích. Listopad inspiruje člověka k usebrání, aby přes chlad, který proniká až do morku kostí, zahlédl světlo naděje, světlo, které září i na náhrobcích těch, kteří nás předešli. Listopad tohoto roku nám přinesl nutnost mít na veřejnosti zpola zakrytý obličej a dodržovat vzájemně bezpečné odstupy.

Do tohoto zvláštního času, který nám bere to, na co jsme byli zvyklí a přišlo nám samozřejmě, do času, kdy se věřící mohou mše svaté zúčastnit jen prostřednictvím různých přenosů, bych chtěl vnést kousek světla a naděje, že nejsme ztraceni. Nejsme ztraceni, ačkoli se před námi vynořují fakta, odhalující naši slabost a nestálost, kdy poznáváme, jak nám ve skutečnosti nejde mnoho věcí tak, jak jsme si to představovali u sebe, natož u druhých. Tento čas mi připadá jako mlha, která zahaluje samotné slunce. Ale ono svítí! Bůh nás neopouští, dotýká se nás, a ač se to zdá podivné, uzdravuje toho, kdo po uzdravení touží.

Mějme pohled upřený na Krista. On je cesta, která nás dovede k pravému naplnění. On je pravda, a proto musíme sami sebe uznat za ne-mocné, neboť toho bez Něho mnoho nezmůžeme. Ale s Ním? S Ním má všechno svůj smysl, i když si to v opuštěnosti, samotě a častokrát pod tíhou obav a zklamání, neuvědomujeme.

Listopad má své kouzlo, odhaluje, co je v nás a zahaluje, po čem toužíme. Buďme zakotveni vírou, že žádná tma ani mlha slunce nezhasnou. Probuďme tu správnou touhu, touhu po životě!

Bůh vám žehnej!

Br. Filip

Z FARNOSTI

Pro aktuální informace sledujte, prosím, nástěnku a ohlášky.

V sobotu 21. listopadu se koná (bez účasti lidu) jáhenské svěcení našeho bratra Marka Jana Vilímka.

Kvůli nařízením se letos nebudou konat ani výroba adventních věnců, ani mikulášská.

Od neděle 8. listopadu je možno si na DVTV pustit [rozhovor](#) s naším provinciálem o. **Jakubem F. Sadílkem a panem Davidem Loulou**, který moderuje paní Daniela Drtinová. Diskuse se týká Iniciativy smíření 2020, která vznikla u příležitosti **400. výročí bitvy na Bílé hoře**.

Náš kostel se přidává k iniciativě ohledně oslav **17. listopadu Korzo Národní**, které tradičně pořádá spolek „Díky, že můžem!“ V letošním roce byly některé kostely v blízkosti Národní třídy požádány, zda by se připojily ke společnému pietnímu aktu a rozezněly **zvony** v okolí Národní třídy 17. listopadu 2020 v symbolickém čase **17.11 hodin**. Takže **rozezníme!**

MODLEME SE ZA SEBE NAVZÁJEM, ABYCHOM NEPODLÉHALI
SMUTKU, A ABYCHOM VŠE ZVLÁDLI.

OD PÁTKU 23. ŘÍJNA DO ODVOLÁNÍ:

- Zůstává streamovaná mše svatá v 18.00 hodin – úmysly na mše svaté budou odslouženy soukromě.
- V neděli streamovaná mše sv. v 9.00 hodin.
- Zpovědní pohotovost s možností svatého přijímání ve standardních časech.
- Podávání svatého přijímání po–so v 17.45, v neděli 10–12 hodin.

Aktuální program je na: <http://www.pms.ofm.cz/wp/>

Středa 25. listopadu je tzv. Red Wednesday – dnem modlitby za pronásledované pro víru. Více informací o akci a o tom, jak se zapojit, bude postupně uveřejňováno na: www.facebook.com/cervenastreda

V neděli 22. listopadu slavíme Slavnost Ježíše Krista Krále.

OHLÉDNUTÍ

Iniciativa smíření 2020

7. a 8. listopadu proběhly u příležitosti 400. výročí bitvy na Bílé hoře vzpomínkové akty, vedené touhou po smíření katolíků a protestantů v České republice. Na znamení tohoto usmíření byl v Aleji Českých exulantů nedaleko bojiště vztyčen kříž smíření.

Bitva na Bílé hoře je v české společnosti považována za zlomový okamžik. Pohled na tuto fázi našich dějin se však liší, a to především v pojetí katolíků a v pojetí protestantů. Pro jedny to byl návrat národa k pravé katolické víře, kterou během husitské reformace opustil, pro druhé to bylo období temna, kdy protestanté nemohli svobodně vyznávat svoji víru. Je zodpovědností nás, křesťanů z obou táborů, abychom se smířili a vzájemně si odpustili, a to kvůli výzvě Ježíše Krista, že tak máme činit: „*Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář*

a tam se rozpomeněš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijd' a přines svůj dar.“ (Mt 5,23–24) Ale také i proto, že je to naše společná odpovědnost vůči dnes převážně nevěřícímu obyvatelstvu v České republice.

Jsme si vědomi, že hluboké historické rány dokáže uzdravit jen Pán Ježíš Kristus. Proto i my, současná generace křesťanů, máme otevřít svá srdce a pro smíření podniknout konkrétní kroky.

Jedním praktickým krokem může být i společné vyznání vin našich předků a odpuštění, smíření a vyhlášení nového období ve vztahu katolíků a protestantů v naší zemi. Oceňujeme a radujeme se z toho, že na některých místech již ke vzájemnému smíření a odpuštění došlo.

Plánované společné setkání, při němž by se 100 protestantských kazatelů a pastorů a 100 katolických kněží v předvečer výročí bitvy na Bílé hoře setkalo před Boží tváří s dalšími věřícími, a společně deklarovali, že to, co se v těchto místech stalo před čtyřmi sty lety, už nebude více zatěžovat a ovlivňovat vzájemné vztahy křesťanů, se, vzhledem k zákazu shromažďování v době pandemie, zatím neuskutečnilo.

Věříme, že náš národ je povolán ke svobodě. Od dob reformace a protireformace uběhlo mnoho let, ve kterých byl náš národ zotročován, přijal mentalitu otroků a žil ve strachu a odmítnutí. Věříme, že tak, jako Izraelité vyšli po čtyřech stoletích útlaku z otroctví, i český národ má v tomto čase vyjít z otroctví. Ne cestou otrocké vzpoury, ale vzájemným odpuštěním a nalezením svého místa ve společenství národů podle Božího povolání. Tak, abychom byli nově požehnáním i pro ostatní národy.

Osobní podporu Iniciativě smíření 2020 vyjádřili:

Václav Malý, římskokatolický biskup
František Radkovský, římskokatolický biskup
Jakub Sadílek OFM, provinciál františkánů
Pavel Černý, emeritní předseda Ekumenické rady církví
Lubomír Ondráček, tajemník Křesťanské misijní společnosti
Marek Prosner, senior Církve Křesťanská společenství
Milan Mrázek, farář Evangelické církve metodistické
Daniel Heller, farář Českobratrské církve evangelické

Úvod a krácení redakce

Místo zamýšlené velké ekumenické bohoslužby proběhla v sobotu 7. listopadu pobožnost smíření, při níž si zástupci katolíků a protestantů vzájemně odpustili všechna provinění proti sobě, a především proti Lásce Boží, pro niž jsme, všichni bez rozdílu, milovanými dětmi.

Text deklarace smíření pronesli společně Daniel Loula, prezident spolku Česká studna za protestanty a Jakub Sadílek OFM, provinciál františkánů za katolíky.

Iniciativa smíření 2020

Přiznání a vyznání vin:

Otče náš v nebesích, přistupujeme k Tobě v předvečer výročí památné bitvy na Bílé hoře. Na tomto místě proběhla bitva, která na čtyři staletí ovlivnila náš národ. Bojovala zde vojska, která se hlásila k víře katolické i protestantské. Přiznáváme svoji vinu, že jsme se jako Tvoje děti nechaly strhnout k násilí, které je v rozporu s evangeliem pokoje. Přiznáváme, že naši předkové i my jsme zhřešili proti sobě navzájem těžkými hříchy: pýchou, nadřazeností, souzením a násilím. Zabíjeli jsme se navzájem a nehleděli jsme na Tebe, který jsi nás stvořil pro svoji slávu. Prosíme Tě nyní o odpuštění. Význáváme Ti náš hřích nadřazeností, kdy jsme na druhé hleděli jako na méně hodnotné lidi, kteří nejsou hodni tvé přízně. Odpuť, že jsme se navzájem odsuzovali jako kacíři, bludaři a odpadlíci od křesťanské víry. Prosíme Tě, odpuť nám tvrdost našeho srdce. Odpuť, že jsme tímto tvrdým postojem neukazovali pravdivý obraz Boha jako milujícího Otce. Odpuť nám, že jsme nevěřícím lidem poskytli falešný obraz o Bohu a zavedli je na scesti pochybností a zmatků.

Zřeknutí se dědictví násilí ve vzájemných vztazích:

Zříkáme se v tuto významnou chvíli každého násilí, které v našich postojích přetrvává. Zříkáme se tvrdosti svého srdce. Zříkáme se pýchy a postoje nadřazenosti. Zříkáme se souzení a pomlouvání. Zříkáme se veškerého zlého dědictví našich předků, kteří si ve svých srdcích nosili tyto postoje. Zříkáme se snahy manipulovat druhé ve jménu Boha a politických či společenských nátlakových akcí. Nebudeme už více na druhé hledět jako na nepřátele či soupeře, ale jako na děti stejného Otce v nebesích, které jsou stejně jako my milované Bohem. Zříkáme se násilné snahy přesvědčit bratry a sestry jiného křesťanského vyznání s cílem přivést je do vlastní církve. Zříkáme se

jakéhokoliv budoucího zneužití mocenského postavení v rodinách, politice, vzdělávání, vědě, kultuře či sdělovacích prostředcích proti svým bratřím a sestrám.

Vyznání odpuštění:

Společně: Nyní si vzájemně odpouštíme všechna provinění z minulosti i přítomnosti.

Protestanté: Tak, jako Bůh v Kristu odpustil nám, tak i my odpouštíme vám, katolíkům, mocenské zneužití vítězného postavení po Bílé hoře. Odpouštíme vám násilí, ponižování, věznění a vyhánění našich předků z vlasti kvůli evangelické víře. Odpouštíme vám násilné nucení k přistoupení na víru katolickou a na přijetí katolických tradic. Odpouštíme vám také odsouzení a upálení Mistra Jana Husa a Jeronýma Pražského v německé Kostnici. Odpouštíme vám vyhlašování českých zemí za kacířská hnízda. Odpouštíme vám křížové výpravy proti husitům. Odpouštíme vám postoj tvrdosti a nadřazenosti nad protestanty v českých zemích.

Katolíci: Tak, jako Bůh v Kristu odpustil nám, tak i my odpouštíme vám, protestantům, vyvolání stavovského povstání roku 1618 a rozpoutání třicetileté války. Odpouštíme vám násilí během husitské revoluce, která přinesla též znesvěcení a zničení mnoha kostelů a svátostných památek. Odpouštíme vám utlačování a zabijení katolíků, a především Bohu zasvěcených osob krutým způsobem. Odpouštíme vám, že jste opustili katolickou církev a založili mnoho protestantských církví. Odpouštíme vám postoj tvrdosti a nadřazenosti nad katolíky v českých zemích.

Společně: Pane Ježíši Kriste, Ty jsi nám ukázal, jak máme milovat i své nepřátele, když ses na kříži modlil, aby Bůh odpustil Tvým trýznitelům. Tvé srdce je plné lásky a odpuštění i vůči nepřátelům. V modlitbě jsi nás učil, že máme odpouštět těm, kteří se provinili proti nám, stejně jako očekáváme a žádáme odpuštění od Tebe. Děkujeme Ti, že Tvoje oběť je dokonalá a Tvá krev nyní očišťuje naše hříchy. Přijímáme Tvé odpuštění a žehnáme svým bratřím a sestrám ve Tvém svatém jménu.

Společná deklarace smíření:

Nyní společně vyznáváme, že jsme si vzájemně odpustili. Nadále se chceme navzájem přijímat jako děti stejného Otce v nebi a rozpoznávat se jako údy jednoho těla Ježíše Krista. Od této chvíle nebudeme připomínat staré křivdy a nebudeme si vyčítat minulé provinění. Budeme společně pracovat na šíření Božího království pod vládou jediného Krále Ježíše Krista. Jemu se nyní poddáváme jako své hlavě. Vyhlašujeme, že staré věci pomínuły, a hle, je tu

nové. I naše vzájemné vztahy jsou od nynějška obnoveny skrze smírnou oběť Kristovu. Chceme se navzájem přijímat i přes názorové, teologické a praktické rozdíly, které zůstávají. Usilujeme o to, aby vzájemné nepřátelství už bylo mrtvé díky oběti Ježíše Krista. Rozdělující zed' byla v Kristu zbořena. Od této chvíle se chceme navzájem milovat, ctít a společně usilovat o spásu našich bližních v této zemi.

V Kristu Ježíši jsme se nyní my, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev. V něm je náš mír, on dvoji spojil v jedno, když zbořil zed', která rozděluje a působí svár. Svou obětí odstranil překážky, aby z těch dvou – katolíka a protestanta – stvořil jednoho nového člověka, a tak nastolil mír. Oba dva usmířil v jednom těle, na kříži usmrtil jejich nepřátelství. Přišel a zvěstoval mír, mír nám všem. A tak v něm smíme obojí – katolíci i protestanti – v jednotě Ducha stanout před Otcem.

Společné závěrečné požehnání našemu národu:

Česko, je nový den! Staré věci pomínuly, nastává pro tebe nový čas, nové období. Chceme trvale usilovat o to, aby Bílá hora už nebyla připomínána jako zdroj sváru. Aby kletba Bílé hory byla navždy z tebe snata. Aby vzájemné ponižování skončilo. Přijmi postavení synů a dcer Božích. Český národe, přijmi milost Ježíše Krista a vstup do zaslíbené země. Cesta je volná, brána do Božího království je otevřená. Živ buď, národe posvěcený Bohu, neumírej!

Redakce

MYBIBLE (7. ČÁST)

[maj bajbl]

Bonaventura Ondřej Čapek OFM

2004: Na počátku bylo Slovo (Jan 1,1)

V dnešním díle bych chtěl popsat určitý záblesk, jak jsem zažil takový letmý, ale přece silný dotyk Boží. Byl spojen se slovy apoštola Jana: „Na počátku bylo slovo.“ Jan tady evidentně naráží na začátek Starého Zákona: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ (Gn 1,1) Ukazuje tím, že před tímto

začátkem, před stvořením, je ještě jeden začátek, ještě jeden starší princip: Na počátku bylo Slovo, logos.

Aby se dalo pochopit, proč mě tento verš tak zasáhl, musím vysvětlit něco ze svých filosofických pochybností. Když mě totiž kněží učili o Kristu, zvěštovali mi ho v tomisticko-aristotelovském hávu. Vlastně jde o to, že ve vrcholném středověku Evropa objevila aristotelovskou filosofii. Katoličtí křesťané vytěžili z tohoto myšlenkového světa neuvěřitelné poklady. V Aristotelově diskurzu je možné dokázat existenci Boží, krásně vysvětlit nesmrtnost duše, precizně popsat svátosti a dává vůbec velmi kvalitní aparát k projednávání teologických problémů všeobecně. Vrcholným představitelem tohoto proudu (scholastiky) se stal dominikánský kněz sv. Tomáš Akvinský, takže jeho následovníkům se říkalo tomisté. V příštích staletích se teologie traktovala téměř výlučně právě tomisticky a tento filosofický směr v církvi přímo zposvátněl.

Jako mladý konvertita jsem měl pocit, že tomismus zná odpovědi na všechny otázky a je naprosto dokonalým myšlenkovým systémem. Měl jsem ho spojený s křesťanstvím asi tak, jako jihomoravský katolík má s křesťanstvím spojené Cyrila s Metodějem a národní kraj.

Už dříve jsem měl určité námitky, ale teprve při studiu teologie jsem poznával, že scholastika má zásadní trhliny. Zkusil jsem se svými pochybnostmi jít za prof. Sousedíkem, snad nejslavnějším žijícím scholastikem. Těžko na stránkách farního časopisu reprodukovat tuto debatu, ale viděl jsem, že ani prof. Stanislav Sousedík není schopen uspokojivě skloubit předpoklady sv. Tomáše se závěry moderních věd. Dostal jsem se tedy do určité krize. Celý vesmír jsem do té doby považoval za dokonale uspořádaný dobrým Bohem, tak jak to říká scholastika. Toto teď bylo zpochybněno a najednou mě ohrožoval jakýsi chaos, jakási těžká nejistota povahy bytí.

Vzpomínám si, jak jsem, obtěžkán těmito myšlenkami, šel z kláštera Panny Marie Sněžné a na Petřínském vrchu jsem dostal ujištění shůry: „Na počátku bylo Slovo.“ Nebyl to argument do debaty, byla to jistota, která mi vytryskla v srdci. Na počátku byl logos, svět je tedy logický, je uspořádaný. Sice jsem již neměl oporu v tomismu, ale moje zmatky utišila jistota mnohem hlubší, jistota Božího Ducha, dosvědčená slovem Písma. Svět je logický, není dílem náhody, je tu dobrý Bůh, který ho vytvořil a tomu mohu pokojně věřit, i když se přitom nemohu opřít o Aristotelův důkaz o prvním hybateli.

Tento postoj mám vlastně dodnes. Tomismus považuji za skvostný systém, úchvatnou kapitolu dějin lidského myšlení, ovšem za kapitolu víceméně uzavřenou. Naproti tomu Písmo považuji za živé Slovo Boží (Žid 4,12), slovo, které je s námi po všechny dny, (Mt 28,20) které bylo na počátku (Jan 1,1) a jediné slovo, které nepomine, až pomine nebe i země. (Mk 13, 31).

(pokračování příště)

K ZAMYŠLENÍ

„Nenávist vyvolává sváry, kdežto láska přikrývá všechna přestoupení.“ (Přís 10,12)

Slova, která nás v této obtížné době inspirují svoji moudrou mnohoznačností. A následující text i k úvaze o tom, jak velkým Božím darem láska je.

Láska v pravdě

Caritas in veritate, láska v pravdě, kterou Ježíš Kristus dosvědčil svým pozemským životem a zejména svou smrtí a vzkříšením, je hlavní hnací silou pravého rozvoje každé lidské osoby i celého lidstva. Láska – caritas – je mimořádná síla, která podněcuje lidi, aby se odvážně a velkodušně zasazovali o spravedlnost a pokoj. Je to síla, která má svůj původ v Bohu, věčné Lásce a absolutní Pravdě. Každý nalézá své dobro, když přijme plán, který s ním Bůh má, aby ho v plnosti uskutečnil: v tomto plánu nachází svou pravdu a přilnutím k této pravdě se stává svobodným (srov. Jan 8,22) (...) Ježíš Kristus očišťuje touhu po lásce a pravdě od našich lidských ubohostí a v plnosti nám zjevuje iniciativu lásky a plán pravého života, který pro nás Bůh připravil. V Kristu se ‚láska v pravdě‘ stává Tváří jeho Osoby i povoláním pro nás, abychom milovali své bližní v pravdě jeho plánu. On sám je totiž Pravda (srov. Jan 14,6).

(...) Láska dává skutečný obsah osobnímu vztahu k Bohu a k bližnímu; láska je základ nejenom mikrovztahů (s přáteli, s členy rodiny nebo v rámci malých skupin), ale také makrovztahů (společenských, ekonomických, politických). (...) Láska je největším darem, který Bůh lidem dal, je jeho zaslíbením a naší nadějí.

(...) Pro své těsné spojení s pravdou může být láska považována za skutečný výraz humanity a za prvek základní důležitosti v lidských vztazích, a to i v těch, které mají veřejnou povahu. *„Jen v pravdě láska zazáří“* a může být opravdově prožívána. Pravda je světlem, které dává lásce smysl a hodnotu. Toto světlo je zároveň světlem rozumu i víry a skrze ně člověk poznává lásku v její přirozené i nadpřirozené pravdě. Díky němu chápe rozum význam lásky jakožto daru, přijetí a společenství. Bez pravdy láska upadá do sentimentality. Stává se prázdnou skořápkou, kterou lze dle libosti naplnit čímkoli. V kultuře bez pravdy je právě toto osudovým nebezpečím pro lásku. Láska se stává obětí nahodilých pocitů a mínění jednotlivých lidí, slovem natolik zneužívaným a zkreslovaným, že znamená až opak. (...) V pravdě láska odráží osobní a zároveň veřejnou dimenzi víry v biblického Boha, který je zároveň *„Agapé i Logos“*: Láska i Pravda, Láska i Slovo.

Protože láska je naplněna pravdou, může ji člověk chápat v jejím hodnotovém bohatství, mít na ní účast a sdílet ji. *„Pravda“* je totiž *„logos“*, jenž tvoří *„dialog“*, tedy komunikaci a společenství. Tím, že pravda umožňuje lidem vykročit z jejich subjektivních mínění a dojmů, dovoluje jim překračovat kulturní a historická omezení, vzájemně se setkávat a ocenit skutečnou hodnotu a podstatu věcí. Pravda otevírá a sjednocuje mysl každého z nás v *„logu“* lásky; v tom tkví poselství lásky a křesťanské svědectví o lásce. (...) Bez pravdy je láska zahrnuta do těsného prostoru zbaveného vztahů a v dialogu mezi věděním a praxí je vyloučena z plánů a procesů, jež se podílejí na lidském rozvoji v univerzálním dosahu.

„Caritas“ je láska přijatá a darovaná. Je *„milostí“* (*„charis“*). Jejím pramenem je nevyčerpatelná láska Otce k Synovi v Duchu Svatém. Je to láska, která na nás sestupuje od Syna. Je to láska tvůrčí, skrze niž jsme; láska výkupná, skrze niž jsme znovuzrozeni. Je to láska zjevená a uskutečněná Kristem (srov. Jan 13,1), která *„je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého“* (Řím 5,5).

(...) Láska v lidských vztazích také vždy zjevuje lásku Boží a každému úsilí o spravedlnost ve světě dodává teologální a spásanosnou hodnotu.

Velmi vážně musíme uvažovat také o společném dobru. Milovat někoho znamená chtít jeho dobro a účinně se o ně přičiňovat. Kromě dobra jednotlivce existuje dobro, jež se pojí s životem lidí ve společnosti: společné dobro. Je to dobro celku „nás všech“, složeného z jednotlivců, rodin a zprostředkujících skupin, které dohromady tvoří společenskou komunitu.

(...) To, aby lidé mohli sdílet statky a zdroje, z nichž vychází opravdový rozvoj, nelze zajistit jenom technickým pokrokem a jenom vztahy založenými na užitečnosti, nýbrž potenciálem lásky, která přemáhá zlo dobrem (srov. Řím 12,21) a která lidi v jejich svědomí a svobodě činí otevřenými pro vzájemnost.

Církev nenabízí žádná technická řešení a nehodlá se nikterak vměšovat do politiky států. (...) Právě proto církev hledá, neúnavně hlásá a rozpoznává pravdu, kdekoli vychází najevo. Církev se tohoto poslání pravdy nikdy nemůže zříci. Její sociální nauka je pak jedinečným momentem tohoto zvěstování: je službou pravdě, která osvobozuje. Sociální nauka církve je otevřená pravdě, ať už pochází z jakékoli oblasti poznání: přijímá pravdu, spojuje do jednoho celku zlomky, v kterých ji často nachází, a obohacenou o stále nové životní zkušenosti ji předává společnosti lidí i národů.

*Zdroj: Benedikt XVI., papež
Caritas in veritate = Láska v pravdě: encyklika o integrálním lidském rozvoji
v lásce a pravdě z 29. června 2009.
Karmelitánské nakladatelství, 2009
Citováno: Úvod str.: 9–16.
Výběr: redakce*

* * *

V květnu letošního roku trápil naši republiku nejen nový záhadný vir, ale i katastrofální sucho. Církev nabádala k modlitbám za déšť. Nás tehdy zaujala krásná starobylá prosba o vláhu, kterou jsme našli v české, kurentem (švabachem) psané modlitební knížce Poloviční Nebe=Klíč z roku 1842.

Krásný text, u něhož jsme i po převedení do latinky ponechali původní interpunkci, snad mnohé z vás inspiroval k modlitbě za déšť právě těmito zbožnými a pokornými slovy. A vláhu nám milosrdný Bůh seslal v hojnosti.

Následující modlitba z téhož zdroje prosí za ochranu před morem, který se stejným despektem před hranicemi jako současná nákaza covidem 19, lidi děsil a předčasně usmrcoval. Nechme tato slova vstoupit do našeho srdce a se stejnou pokorou a důvěrou jako naši předci je předložme Pánu Bohu.

V čas moru a rozličných nemocí

Spravedlivý jsi Pane Bože náš! Spravedlivé jsou všechny skutkové tvoji: ne ukrutně, ani nespravedlivě káráš nás hříšné, jsa všemohoucí a milosrdný Pán náš. My jsme hřešili, a nepravostmi svými těžkými tě dlouho shovívajícího Boha a Pána k hněvu popudili, a protože slušně morem a časnou smrtí nás trestáš. Odpuť, pokorně prosíme, ó mocný a veliký Bože! neodplácej nám podlé hříchů a provinění našich: nebo víme, že také, když se hněváš, na milosrdenství nezapomínáš; slituj se nad bídou duší, a pro veliké milosrdenství tvé, které převyšuje všechny hříchy naše, metlu trestání tvého od nás milostivě odvrát; abychom, jakož jsme tě rozhněvaného Boha zakusili, tak podobně dobrotivého seznali, a na věky chválili. Amen.

Redakce

* * *

Nová vánoční tradice

Od prvního prosince přečti každý den jednu kapitolu z Lukášova evangelia. Má přesně 24 kapitol. 24. prosince tak budeš mít přečten celý popis Ježíšova života a tyto Vánoce budeš dobře vědět KOHO a PROČ slavíme.

Kateřina Stantić

Toto číslo vychází pouze v elektronické podobě.

Fara: Jungmannovo náměstí 18, Praha 1, pms@efara.cz, tel.: 222 246 243

Farář: P. Filip Jan Rathouský OFM

Farní vikář: P. Bonaventura Ondřej Čapek OFM

Hodiny pro veřejnost: Po, Út (pouze po předchozí domluvě s farářem);
St 14–17.30; Čt 14–15.30; Pá 9–11.30.

Aktuální informace najdete na internetu: www.pms.ofm.cz

Redakce Sněženky: A. a Z. Bohdaneckých, Ž. Ludvíková, tel: 604 238 059, bohdik@gmail.com

Uzávěrka příštího čísla je 20. 11. 2020. Tisk: Rychlotisk, Jungmannova 3, Praha 1

Náklady na vytištění jednoho čísla farního zpravodaje jsou 12 Kč. Neprodejně.

Dobrovolné příspěvky vhazujte do pokladničky v kostele.